

LORNA COOK

Az elfeledett falu

Képes-e egy múltbeli titok
megváltoztatni a jövőjét?

fine
selection

L O R N A C O O K

Az
elfeledett
falv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Stephennek, te vagy a mindenem.

Köszönet mindenért.

ELŐSZÓ

Tyneham, Dorset, 1943. december

LADY VERONICA REMEGVE ÁLLT a több mint kétszáz fős tömeg előtt a falu főterén. Kétségbeesetten remélte, hogy senki sem hallott semmit abból, ami a múlt éjszaka történt. Az összes falubeli arca ismerős volt számára, és mindnyájan várankozásteljesen néztek rá és a jóképű férfira az oldalán, aki olyan szorosan fogta a kezét, hogy az már fájt. Várták, hogy a férfi mondjon valamit; néhány bátorító szóra volt csak szükségük, hogy megerősítse őket abban, hogy helyesen cselekednek. Büszkék lehetnek rá – kiköltöznek a faluból, és a csapatok háborús erőfeszítését támogatják azzal, hogy átengedik nekik gyakorlatozásra. Olyan dolog megtételére készülnek, ami beíródik majd a történelemlétkönyvekbe: az elképesztő áldozathozatal, amit a háborúért és az országukért tesznek.

– Sir Albert? – sürgette a lelkész, jelezvén, hogy ideje beszélni.

A Veronica mellett álló férfi bólintott egyet. Tett néhány lépést előre, és a nő vele együtt mozdult. A férfi még szorosabban markolta a kezét. Veronica érezte a vastag eljegyzési gyűrűt a férfi ujján, és végigfutott rajta a hideg.

Kissé megszédült, szabad kezével hátranyúlt a tarkójához, és megérintette a kitüremkedő nagy dudort. Sikerült lemosnia a vér nagy részét – márpedig jó sok volt –, de egy kevés sűrű, vörös folyadék még mindig szivárgott, és az ujjaihoz tapadt, amikor elvette a hajától. Ruhája fekete szövetébe törölte. Fekete a gyászhoz. Megfelelőnek érezte az alkalomhoz, mivel a mai nap a falu halálát jelentette.

A férfi lenézett rá, megigazította a kézfogását – kifejezéstelen tekintettel, mintha csak ellenőrizné, hogy még mindig ott van-e mellette. Mintha még mindig nem tudná felfogni, mi történik. Aztán visszafordította a tekintetét a tömegre, és beszélni kezdett.

– A mai nap bevonul a történelembe – kezdett bele. – Ma Tyneham lakosai áldozatot hoznak, és átadják a falujukat a nemzetnek a háború érdekében. Elhagyjuk a falut, de nem örökre, csak amíg meg nem nyerjük ezt a háborút. Együtt megyünk el, sorstársak vagyunk az elválásban, sorstársak vagyunk az elmozdításunkban. Ezt a háborút csak úgy lehet megnyerni, ha jó emberek jó tetteket hajtanak végre. Nem vagytok egyedül, amikor feláldozzatok az otthonotokat, a megélhetéseteket. Minden egyes bérlő gazda, boltos, minden egyes férfi, nő és gyermek, magunkat is beleértve a Tyneham házból... Mindnyájan részesei vagyunk ennek. És amikor a háború véget ér, együtt térünk vissza.

Rövid beszédét beletörődött arcok tengere fogadta, de a fájdalom ellenére tapsvihar támadt, alighogy befejezte. Veronica fellélegzett. Tudta, a beszédnek lelkesítőnek kell lennie, hogy vigaszt nyújtson a falubelieknek, hogy ellenállás nélkül távozzanak, bár semmit sem tehettek már azért, hogy megakadályozzák a rekvirálást. Miközben Tyneham lakói igyekeztek megmaradt utolsó ingóságait is összegyűjteni, Veronica behunyta a szemét, és újra és újra átélte a múlt éjszaka eseményeit, míg úgy nem érezte, rögtön

sikítani fog. De már csak néhány percig kell fenntartania a látszatot. Nem fogja hiányolni sem a falut, sem a Tyneham házat.

Együtt fogunk visszatérni, mondta a férfi. *Nem*, gondolta Veronica. *Nem fognak. Soha többé nem akarja látni ezt a helyet.*

1. FEJEZET

Dorset, 2018. július

MELISSA NEM TUDTA, MI A BÁNATÉRT CSINÁLJA EZT. Az elején még jó ötletnek tűnt. Amikor az „Elfelelt faluról” olvasott a helyi újságban, romantikusnak hangzott: egy falu, ami az idő fogóságában ragadt, amit drasztikus módon elragadtak lakóitól 1943-ban, és átengedték a csapatoknak, hogy ott készítsék elő a D-napi partraszállást. Most pedig visszaadták – legalábbis részben –, ennyi év után. A gazdátlan földeket, a kocsmát, a házakat, a templomot, az iskolát, a tágas boltokat és a számos többi épületet abban a pillanatban vissza kellett volna szolgáltatniuk, ahogy a háború befejeződött, jelent meg a *The Purbeck Times*-ban tegnap – de erre sohasem került sor. A falubelieket egész egyszerűen átverték. Most pedig Melissa a közlekedés fájdalmasan lassú folyamában ült, és a Tynham nagy újrainításának tiszteletére rendezett ünnepség felé tartott legalább kétszáz másik autóval együtt – mindannyian csigalassúsággal. Nem ő volt az egyetlen, aki alig várta, hogy a dorseti tengerparton megnyíljon a legfrissebb turisztalátványosság.

Az autó klímáját tekergette, és kétségbeesetten vette észre, hogy már most a legmagasabb hűtőfokon áll. Nem sikerült csökkentenie az autóban a hőmérsékletet, de ez az év legmelegebb napján nem csoda. Bár talán csak azért érezte annak, mert még mindig az autóban ült, vagy még inkább azért, mert az elviselhetetlen júliusi hőségben ült az autóban. A napszemüveg kezdett lecsúszni az orráról, ezért az üres anyósülésre dobta. A napszemüveg lepattant az ülésről, és zörögve csapódott az ajtó belsejéhez. Melissa érte nyúlt, és visszavette az arcára. A hőség nyűgössé tette.

– Miért halad ilyen lassan? – kérdezte, és tenyerével a kormányt püfölte.

Valójában nem a hőség, sőt nem is a közlekedési dugó bosszantotta. Sokkal inkább az, hogy a barátja, Liam, romantikus két hetet ígért neki Dorsetben, de egészen mostanáig ébrenlétének minden egyes percét a szörfén térdelve a hullámverésben töltötte, vagy hol a francban, míg a deszkáján hasalva a partról ki- és bevezett. Szóval hol is az a romantikus nyaralás? Melissa próbálta megérteni a férfit. Egyetértett vele, tényleg csodálatos, hogy az időjárás ennyire kitűnő a szörfözéshez. Menjen csak, persze, élvezze ki, elvégre olyan sok pénzt kiadott azért a csúszáságtló készletért Kimmeridge-ben, és csak hétvége tud kikapcsolódni az unalmas, de túlfizetett banktisztviselői állásából. Megérdemli, hogy elengedje magát. Melissa azonban arra nem számított, hogy ő viszont egész nap egyedül lesz. Amikor összejött Liammal nyolc hónappal ezelőtt, kipróbálta a szörfözést, de a férfinak nem volt türelme a tanításhoz, főleg miután nyilvánvalóvá vált, hogy Melissa soha nem lesz képes felállni a deszkán – arról nem is beszélve, hogy meglovagoljon egy hullámot. Így aztán nem is tiltakozott, amikor Melissa azt mondta, inkább

meghagyja neki ezt a tevékenységet. Az viszont meglepte a nőt, hogy amióta megérkeztek, Liam minden egyes nap szörfözni megy.

Amikor reggel megkérdezte, hogy szervezzenek-e közös programot aznapra, egy kis turisztáskodást például, Liam egyszerűen csak azt válaszolta: „talán holnap”. Melissa magányos volt és unatkozott, és miközben ikszedik körét róttá Kimmeridge-ben, az ékszerdoboznyi kis faluban, beugrott az újságoshoz. Gondolta, felkap néhány női magazint, és olvasással üti el az időt, míg Liam szörfözik. A pult mögött álló nő épp a helyi újság címlapját olvasta.

– Legfőbb ideje – mondta, miközben Melissa közelebb lépett hozzá. – Gyalázat, hogy ilyen sokáig tiltott terület volt. Még mindig nem engedélyezték nekik a visszatérést.

– Kiknek nem engedélyezték? – kérdezte Melissa pusztá udvariasságból.

– Tyneham lakosainak, természetesen. A volt lakosainak, akarom mondani. – A nő a címlapon dobolt az ujjával. – A falut ma újra megnyitják – csóválta a fejét. – Ennyi idő után. Igazi látványosság lesz.

Megszólalt az ajtó feletti csengettyű. Egy másik vevő lépett be, és udvariasan Melissa mögé állt a sorban. Ezért, anélkül hogy valóban átgondolta volna, Melissa az újságos stand felé nyúlt, és kivett egy példányt, miközben gyorsan a szalagcímre pillantott: *Visszaszolgáltatják az elfeledett falut*. Kifizette a magazinokat és az újságot, majd kilépett a napfényre, hogy elolvassa a cikket. Érdeklődése a hírességekről szóló pletykák és a megfizethetetlen divatos ruhák iránt elszállt, ellenben kíváncsian olvasta a rég elhagyott falu történetét. Lehet, hogy ez nem tartozott a szokványos nyaralásos programjai közé, de legalább valami változatosságot nyújtott.

Az újsággal és a kesztyűtartóban tartott gyűrött térképpel felfegyverkezve kimerészkedett a nyílt vidékre. Békés napra számított, arra,

hogy kószál egyet az úgynevezett elfeledett faluban, ahol elvétve néhány nyugdíjast is lát majd. Mire azonban sikerült leparkolnia egy rögtönözve kialakított parkolóhelyen, Melissának megfordult a fejében, hogy talán rossz ötlet volt Tynehambe jönni. Ha a több száz leparkolt autóból indul ki, a hely zsúfolt lesz.

Az újrainyitás napja nyilvánvalóan jelentős eseménynek számított a helyieknek. Azon töprengett, vajon a jelenlévők közül akad-e itt valaki, aki – hogy az újságot idézze – minden egyes nap azt érezte, hogy meglopták. 1943 tele óta, amikor is a katonaság lefoglalta az egész falut, minden egyes házat és a környező termőföldeket is.

Felvette a többi turista ritmusát, akik a kavicsos leszórt úton haladtak egy kis emelvény felé, ahol egy kedves idős férfi – aki látható büszkeséggel viselte a fényvisszaverő sárga dzsekijét – meleg szavakkal üdvözölte, és egy szórólapot nyomott a kezébe. Melissa viszonozta a mosolyát, és elvette a szórólapot, a férfi pedig a mögötte levő tengernyi ember felé fordult, hogy megismételje az eljárást.

Melissa elnézett az emelvény mellett: egy vastag vörös szalagot látott, ami két újnak kinéző oszlop között feszült. Felsőhajtott, ráébredve, hogy végig kell szenvednie a nagy hejehuját, mielőtt végre néhány perce adódik arra, hogy körbejárja azt a pár elhanyagolt épületet. Utána lelép innen. Lehet, hogy Liam korábban visszajön ma a partról, és el tudnak menni vacsorázni, vagy simán csak kiülnek a házikó kis kertjébe: boroznak és nézik a naplementét. Mióta Dorsetbe érkeztek, egyszer sem adódott rá alkalom.

Gondolatmenetéből kizökkent, amikor egy férfi lépett az emelvényre. A féktelen tapsvihar, ami az érkezését kísérte, véget vetett illuzórikus bor és naplemente gondolatainak.

Melissa vetett egy pillantást a kezében levő szórólapra. *Tynehamöt a tévéből ismert történész, Guy Cameron nyitja meg hivatalosan a*

*nagyközönség számára, akik a nyári időszak során napközben látogat-
hatják meg a települést, állt benne. A szöveg mellett Guy Cameron
fekete-fehér, mosolygós fényképe díszelgett: félhosszú barna haj és
nevető szemek. Melissa összehajtogatta a szórólapot, és a farmerzse-
bébe dugta anélkül, hogy okosabbá vált volna – nyilvánvalóan va-
lamilyen híresség.*

Nem igazán kedvelte a tévés történelmi műsorokat, leszámítva ta-
lán a kosztümös filmeket. Főkéntök, fűzők, és keménykötésű nemes
urak, amint fehér ingben, öles léptekkel ki- és begázolnak a tavak-
ba, sokkal inkább az ő esete.

Csatlakozott a tapsviharhoz, ami Guy Cameront köszöntötte az
emelvényen, közben pedig lassan kioldalazott a tömegből. A szélére
állt, hálásan a kis szabad helyért ebben a hőségben.

Úgy tűnt, a történész jó választás volt, ugyanis a taps – Melissa
megítélése szerint – kissé túl sokáig tartott. A férfi beszéde közben
Melissa elsöpörte a haját izzadságtól ragadó nyakáról, magasan lófa-
rokba kötötte, majd visszatolta a napszemüvegét az orrára.

– Hosszú éveken át hallgattam a Tynehamról szóló meséket, és
mindig kíváncsisággal töltött el – kezdett bele a férfi. – Mi történt
azokkal az emberekkel, akik itt éltek? Hova mentek? Mit csináltak?
Hogyan reagáltak, amikor közölték velük, hogy egy hónapjuk van
arra, hogy mindent összepakoljanak, és távozzanak anélkül, hogy
tudták volna, mikor engedélyezik nekik a visszatérést? Anélkül, hogy
tudták volna, hogy *nem fogják engedélyezni*. Egy teljes közösséget ki-
lakoltattak...

Egy pillanatra elhallgatott. A mondatában rejlő drámaiság a le-
nyűgözött tömeg felett lebegett.

Melissa gyorsan körbepillantott. A férfi megbabonázta a hallga-
tóságát.

– Az egész falut lefoglalták – a férfi gyorsan lenézett a jegyzeteire – azzal az ígérettel, hogy a lakók békeidőben visszatérhetnek. Talán egy hangyányit pontosabban kellett volna fogalmazniuk. Békeidőben mikor is? – Elmosolyodott, és a tömeg lelkesen felnevetett. Melissa összeszorította az ajkait, elnyomott egy mosolyt. – Tyneham különleges helyet tölt be a szívemben. – A férfi most elkomorult, és a tömeg hangulata vele együtt változott. – Néhány mérföldnyire innen születtem. A nagyanyám Tynehamből származik, és jelen volt, amikor kihirdették, hogy ő, a barátai, a családja, a munkaadói... hogy mindnyájuknak el kell hagyniuk ezt a helyet. Első kézből hallottam, milyen érzés volt, de az érintetteknek ez persze sokkal többet jelentett. Mindig is úgy gondoltam, tragikusan ironikus egy közösség gyülekezése, miközben éppen ízekre szakad. Most azonban újra láthatjuk a falut. Nem olyannak ugyan, mint amilyen egykor volt, hanem a mostani állapotában. Ahogy az utcákon sétálnak majd, láthatják, hogy az épületeket az idő megrongálta. Csak a templom és az iskola maradt ép, és csak azok látogathatók a nagyközönség számára. Arra bátorítanám önöket, hogy lépjenek be mindkettőbe, és nézzék meg a fényképeket a falu múltjáról, illetve a többi kiállított tárgyat is. Most pedig, hetvenöt évvel a rekvirálása után, örömmel jelenthetem ki, hogy Tyneham falut hivatalosan újra megnyitjuk!

Lelépett az emelvényről, csattogó tenyerek hangjától kísérve, és egy fiatal nő, akit szemmel láthatóan földöntúli boldogság töltött elamiatt, hogy az esemény részese lehet, átadott neki egy hatalmas ollót. A történész meghökkent az olló méretétől, aztán mondott valamit a nőnek, aki nevetőgörcsöt kapott és hátracsapta a haját. A férfi elvágta a szalagot, ami a földre kígyózott.

A tömeg megindult, és a látogatókat körbevezették a fényviszszaverő sárga dzsekit viselő idegenvezetők. Melissa nézte, ahogy a

tömeg áthalad a kapun, de megvárta, míg lemegy a nagyja, mielőtt ő is a küzdőtérre lépett. Nézte, ahogy a tévés híresség kedvesen beszélget egy maréknyi látogatóval. Könnyedén pózolt a fényképekhez, és firkantotta bele az aláírását a könyvekbe, amikről Melissa feltételezte, hogy ő maga írta. Egyfolytában mosolygott, Melissának pedig az járt a fejében, milyen fárasztó lehet a hírnév: az állandó mosolygás és a közönség folytonos igénye. Alighogy az egyik hűséges rajongó ellépett Guy Cameron mellől, egy másik vette át a helyét. Melissa vetett rá egy utolsó pillantást, amikor elhaladt mellette, aztán átsétált a kapun, be az elfeledett faluba.

Másfél órával később egy golfautó húzott el Melissa mellett, ami aztán az omladozó falu főterén meg is fordult. Melissa épp a táskájában kotorászott egy nem létező ásványvizes flakon után, amivel kezdődő fejfájását csillapíthatta volna. Felkapta a fejét, és az autóban a történészt pillantotta meg, akinek már a nevét is elfelejtette. Úgy tűnt, a férfi kifejezetten zavarban van amiatt, hogy megelőzték a turistákat. Néhányuknak alig észrevehetően odaintett köszönésképpen, Melissa pedig felnevetett. Azon töprengett, miért nem csinálja akkor már rendesen, és részesíti őket igazi királyi integetésben.

Felkaptatott a dombra, majd megállt, hogy megnézze a térképet. Most már iszonyúan szomjas volt, lófarkából kiszabadult hajszálait fésülte ki a nyakából. Az egyetlen fent található dolog a Tyneham ház, amit Nagy Háznak becéztek, tudatta vele a szórólap. A mellette álló megjegyzés csak annyit árult el, hogy a Standish család otthona volt több mint háromszáz éven át, míg őket is, akárcsak a falusiakat, ki nem ebrudalták. Egy hónap állt a rendelkezésükre, hogy elhagyják az otthonukat.

Amit szabad Jupiternek, gondolta Melissa, majd összehajtogatta a térképet, és a hátsó zsebébe dugta. Úgy tűnt, mintha órák óta mászkálna, és míg a gazdasági épületekbe és a roskadozó házakba kukkantgatott be, iszonyú meleg lett.. A düledező épületek nagy része a falut körbevevő erdős területen bújt meg, és kellemesen kísérteties hangulatot adott a településnek. Melissa megtörölte kézfejjével a homlokát, és közben korholta magát, amiért elfeledkezett a vízről a hevenyében eldöntött teljes napos kirándulás kezdetén. A szája kiszáradt, de se kávézó, se ajándékbolt nem volt a helyszínen, ahol innivalót vehetett volna. Alig akarta elhinni, mekkora bakot lőttek ezzel a szervezők a jelenlevő turisták számát tekintve. Így aztán nem fognak pénzt csinálni... Lemondóan törődött bele, hogy ki kell hagynia ezért a templomot és az iskolát és be kell fejeznie a kirándulást – épp csak az udvarházra vet még egy pillantást.

Két turista visszafelé tartott, és elhaladtak Melissa mellett, amikor a házhoz vezető, fákkal szegélyezett út aljához ért. Udvariasan rájuk mosolygott, és megirigyelte a vizes palackjukat. Senki más nem volt itt fent rajtuk kívül. Melissa hálás volt a csendért és a békéért. Készen állt arra, hogy zavartalanul átadja magát a hely hangulatának.

Akárcsak a legtöbb háznál a faluban, a Tyneham ház kapujánál is hirdetőtábla állt a kocsifelhajtó felé fordítva. A ház történetét mesélte el, hogy honnan hozták a falaiban levő téglákat. Ezt a részt Melissa átugrotta.

Szokatlan módon kevés információ állt rendelkezésre a korábbi lakókról, de volt egy fénykép a legutolsó tulajdonosokról, Sir Albertről és Veronica Standishről. Legalábbis a kép alatti felirat azt állította, az ő tulajdonukban állt a ház legutoljára. Semmilyen más nyomtatott információ nem volt róluk ezen kívül, és a gyenge minőségben nyomtatott fénykép alapján még a személyükben sem lehetett biztos.

Melissa közelebb lépett, hogy jobban szemügyre vegye a fotót. Az apró fekete-fehér fénykép semmi különlegeset nem árult el a párról, de Melissán a hőség ellenére végigfutott a hideg. Az anyja azt mondta volna, hogy valaki épp most gázolt át a sírján, Melissa azonban nem igazán hitt ezekben a dolgokban.

Kiűzte a gondolatot a fejéből, és a széles vörös téglás bejáraton át a kocsfelhajtóhoz sétált. A téglafal mindkét oldalán lyukakat látott, valamikor kovácsoltvas kapuk függhettek itt, de régen lekasztották őket. Egy-két percig tenyerével a meleg téglafalhoz támaszkodott, hogy visszanyerje az egyensúlyát. A nap kegyetlenül tűzött a fejére, és a hőségtől hányingere támadt. Pár pillanatig a szórólappal legyezte magát, majd továbbvándorolt. Nem jellemző rá ez a fáradtság. Csak néhány perc, gyorsan benéz a ház ablakain, amennyiben nincsenek bedeszkázva, aztán hazafelé veszi az irányt.

De alighogy elengedte a falat, és elindult a nagy, fakó téglás Erzsébet kori épület felé, a látása elhomályosodott, a gyomra felkavarodott. Kinyújtotta a kezét, hogy a falhoz támaszkodjon, de az már túl messzire került, és az ujjai a levegőt markolázták. Kezdett előredőlni, lába felmondta a szolgálatot, a talaj vésszesen közeledett. Miközben szemhéja vibrálva lezáródott, halványan még érzékelte, hogy egy erős kar megragadja, és tompítja az esését.

2. FEJEZET

AMIKOR MELISSA LASSAN KINYITOTTA A SZEMÉT, egy férfi arcába nézett.

– Jól van?

A történész volt az. Fölé hajolt, az arcán aggodalom tükröződött, amibe egy kis pánik is vegyült. Ilyen közlelről nézve nagyon vonzónak tűnt, de aztán Melissa azon kezdett töprengeni, miért is hajol ilyen közel hozzá. És hogy ő maga miért fekszik a földön.

– Jól van? – kérdezte újra a férfi. – Már onnan láttam, hogy tán-torog – mutatott Melissa feje fölött a fasorral szegezett útra. – Nem is emlékszem, mikor rohantam utoljára ilyen gyorsan.

Melissa bólintott.

– Jól vagyok – felelte igazi, régimódi brit udvariassággal, bár szemmel láthatólag egyáltalán nem volt jól. A feje még mindig lüktetett, a kínzó szomjúsága pedig nem enyhült. És még mindig a földön feküdt.

A történész szeme összeszűkül.

– Hmm. Azért még legalább néhány percig ne mozogjon – mondta. – Elájult. Biztos van itt valahol egy elsősegélyt nyújtó személy, aki meg tudná vizsgálni.

Melissa lassan felült, figyelmen kívül hagyva a férfi tiltakozását.

– Mennyi ideig voltam eszméletlen?

– Nem sokáig. Körülbelül harminc másodpercig.

– Ó.

Melissa szárazon felköhögött.

– Tessék! – A történész egy hideg vízzel teli üveget nyújtott felé. Melissa belekortyolt, majd visszaadta. A férfi megrázta a fejét. – A magáé.

Melissa a földre tette a palackot, ahol az az oldalára fordult, de egy ruhadarab felfogta a gurulását.

– Ez meg mi? – kérdezte Melissa.

– A pulóverem. A feje alá tettem, amikor a földre fektettem.

– Elkapott?

Melissa a férfi megdöbbenően kék szemébe nézett. A szórólapon levő fénykép nem adta vissza ezt a látványt.

A férfi bólintott.

– Amikor megláttam, hogy tántorog, olyan gyorsan rohantam, hogy majd levertem a lábáról.

Melissa meglátta a napszemüvegét néhány lábnyi távolságra. Szerencse, hogy nem tört össze. Akkor eshetett le a fejről, amikor elájult.

A férfi követte a tekintetét, felállt, felvette a napszemüveget, majd odaadta neki, és a mobiltelefonjára nézett.

– Nincs térorő. Mérföldnyire egyetlen adótorony sincs, a falunak sohasem volt rá szüksége. Így nem tudok segítséget hívni. Sajnálom, de be kell érnie velem, amíg elég erősnek érzi magát ahhoz, hogy felálljon.

– Most már jól vagyok – jelentette ki Melissa, és csak félig füllentett. – Szerintem csak kiszáradtam.

Körbenézett. Remélte, hogy visszatér a golfautó a híres utasáért, és akkor őt is elviszik, de nem hozta szóba.

A férfi melléült a földre, és figyelmesen nézte.

– Rendben. Adjunk egy kis időt magunknak, mielőtt felkerekedünk. Pihenjen egy keveset!

Melissa bólintott, az üveg után nyúlt, majd kortyolt még egyet.

– Most már sokkal jobb – csavarta vissza a kupakot. A házra pillantott, és furcsa szomorúság árasztotta el.

– Érdeklí az ilyesféle történelem? – biccentett Guy a ház felé.

– Általában nem – vallotta be Melissa, és hirtelen egy kis büntudata támadt, amiért ezt egy történész előtt ismerte el. – Ez viszont itt igen, és valamivel el kellett ütnöm a napot. Úgy tűnik, akaratomon kívül szörfös nyaralásra jöttem, miközben utálok szörfözni, így hát különböző tevékenységeket próbálok beiktatni a napjaimba. Korábban nem jártam Dorsetben, Tynehamról pedig nem is hallottam.

– Gondolom, azt kívánja, bárcsak ne is jött volna – jegyezte meg a történész.

Melissa felé fordult, és a szemébe nézett.

– Miért mondja ezt?

– Hát, először is elájult. És elég letörtnek tűnik. Bár ezt az ájulás számlájára is lehet írni.

– Nem tudom, hogyan máshogyan érezhetné itt magát az ember. Annyira... elhagyatott – mondta Melissa. – Bár ez a ház jobban vészelte át, mint a többi. Például még mindig van rajta tető.

– Gyönyörű épület. – A történész a legfelső emeletre mutatott. – A nagyanyám szobalányként dolgozott itt egészen a rekvirálásig.

Melissa megfelelő hangot hallatott, majd a nyeregvetős második emeletre nézett, a cselédek lakhelyére. Ez volt az egyetlen szint,

aminek az ablakait nem torlaszolta el tábla. Mind az első emeleti, mind a földszinti ablakokba fémlapokat helyeztek, amiken az Életveszély! Illetékteleneknek belépni tilos! felirat virított. A szegecselt, sötét faajtó a boltív alatt még mindig a helyén állt. Eredetinek tűnt. És barátságatlannak. Hűvös, komor hangulatot árasztott magából még ezen a verőfényesen tűző nyári napon is. De Melissa biztos volt abban, hogy a ház teljesen máshogyan nézett ki fénykorában.

– Nem tudom, nagyi szeretett-e itt élni – szólalt meg a történetész. – Majd ne felejtsem el megkérdezni tőle, hogy a házban lakott-e – nézett fel a második emeleti ablakokra –, vagy mindennap feljárt a faluból. – Visszatért a tűnődéséből. – Most hogy érzi magát? – kérdezte.

– Jobban, köszönöm.

Melissának az járt a fejében, mi van, ha Liam visszaért a szörfözésből, és aggódik, amiért nem találja. Nem, biztosan nem aggódna miatta, de mivel nincs térerő, nem tudja értesíteni, hogy később érkezik. És valójában azt sem árulta el neki, hova megy.

Lassan felállt, majd lehajolt a pulóverért. Odaadta a férfinak, és megköszönte neki, ő pedig a vállára kanyarította, és lazán összekötötte az ujjait a nyaka körül.

– Visszakísérem – ajánlotta fel.

Melissa még mindig szédült, így nem ellenkezett.

– Annyira szégyellem magam, teljesen kiment a fejemből a neve. A történetész elmosolyodott, majd bemutatkozott, és kinyújtotta a kezét.

– Köszönöm, hogy vigyázott rám, Guy!

Melissa megrázta a férfi kezét, ő maga is bemutatkozott, majd tovább sétált mellette.

– Örvendek, Melissa! – nevetett fel Guy. – Azt hiszem, ez eddig a legérdekesebb helyzet, amikor ismeretséget kötöttem valakivel.

Feltűnt előttük a templom.

– Innen már magam is boldogulok – mutatott Melissa a parkoló felé.

– Ó. – A férfi csalódottnak tűnt. – Nem jön be a templomba? Állítólag rengeteg fénykép mutatja be a falu korábbi állapotát. Lesz egy előadás is, bár most nem én tartom. Gondolom, nem bánja.

Melissa felnevetett, és a régi kőtemplom felé nézett.

– Talán máskor. Most jobb, ha hazaindulok.

Egy idegenvezető jelent meg a templomudvart az utcától elválasztó kőfal mellett.

– Elnézést, Mr. Cameron, kezdődik az előadás. Csatlakozna hozzánk? Önre várunk.

– Nem én tartom, ugye?

A férfi hangjában aggodalom csengett.

– Nem, nem. Csak nem akarjuk, hogy lemaradjon róla.

– Ez igazán kedves. Egy perc, és jövök.

Az idegenvezető visszasétált a templomba, Guy pedig Melissa felé fordult.

– Viszlát! – Melissa odaintett neki, miközben a parkoló felé indult. – Jó szórakozást!

A történész bólintott.

– Vigyázzon magára, Melissa!

Miközben Liam háza felé vezetett, Melissa az órájára pillantott. A nap nagy részében Tyneham körül kóborolt, bár eredetileg csak egy futó látogatást tervezett. Éhes és szomjas volt.

Kinyitotta a bejárati ajtót, és valami olyasmi megjegyzésre számított, mint a „Hol a francban voltál?”, de Liam a karfának támaszkodva ült a kanapén. A háttérben egy sportcsatorna zúgott, szörfversenyt közvetített valamilyen meleg, napsütéses helyszínről. Liam a telefonjával babrált, és fel sem pillantott, amikor Melissa belépett.

– Helló! – köszönt a nő az ajtóból.

– Minden rendben? – motyogta Liam, miközben az ujjai a mobiltelefonján pötyögtek.

– Ja. Jó napod volt? – kérdezte Melissa, de Liam nem válaszolt.

Tovább pötyögött a telefonján.

Melissa a konyhába ment, és egymás után két pohár vizet lehűzött. Végre jobban érezte magát. A barátjára pillantott, aki eddig még rá sem nézett, és azon tűnődött, minek is rohant vissza. Kivett egy joghurtot a hűtőből.

Ellaposodott volna a kapcsolatuk? Hogy történhetett meg ilyen hamar? Valójában nem régóta voltak együtt, csupán nyolc hónapja, de Melissának eddig ez a leghosszabb kapcsolata. Nem volt túlzottan büszke rá, mivel úgy érezte, huszonnyolc éves korára már igazán rájöhethetett volna, hogyan kell tartós kapcsolatot kiépíteni. De ebben a viszonylag korai stádiumban nem kellene izgalmasabbnak lennie a dolgoknak? Halvány fogalma se volt arról, mit csinál rosszul. Azon töprengett, vajon ő szúrja-e el azzal, hogy játssza a laza csajt. Ugyanakkor tudta, mivel végignézte szülei házasságának az összeomlását, hogy a férfiak nem szeretik a nyavalygó nőket. Az anyja a saját bőrén tapasztalta meg ezt, miközben egyfolytában veszekedéseket robbantott ki. De ő meg talán túl messzire ment a másik irányba. Amikor Liammal összejöttek, az elején minden remekül alakult – legalábbis úgy gondolta. Canary Warfon találkoztak az egyik borzalmas bárban, ahol a bankárok százhatvan fontos pezsgőket isznak. Melissa

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

adminisztrátori fizetése nem tette lehetővé az ilyen fajta kicsapongást, csak azért volt ott, hogy munka után megünnepelje az egyik barátja születésnapját. Talán már a kezdetektől nem a saját kategóriájában játszott.

Megfordult a fejében, hogy elmeséli neki, hogy elájult ma. De mi értelme lenne? Hogy végre ránézzen? Hogy kikényszerítsen egy kis figyelmet? Melissát már a felvetés is szégyennel töltötte el. Biztos van más módja is egy párkapcsolat megmentésének, és a részvét nem tartozik közéjük.

– Elmenjünk vacsorázni? – kérdezte, miután megette a joghurtot.

Nyitva tartotta a hűtő ajtaját, és élvezte a kiáramló hideg levegőt.

– Mi? – Liam zaklatottnak tűnt. – Á, én már ettem.

Melissa ledöbbsent.

– Tényleg? – Becsukta a hűtő ajtaját. – Azt hittem, együtt fogunk vacsorázni.

– Semmi ilyet nem beszéltük meg, nem?

A pötyögés folytatódott.

Melissa szeme óriásira nőtt, és a férfi tarkójára szegezte a tekintetét.

– Nem – felelte lassan. – Tényleg nem. – Összefonta a karját, igyekezett elkerülni a vitát. – Mit ettél?

– Rákfasírtot csini kis szalmakrumplival meg ragacos datolyapudingot. És egy üveg mennyei Sauvignont.

– Húha! És mindezt hol?

– A Fácán és Fegyverben.

– Ó. – Liam a néhány mérföldnyire lévő puccos gasztrókocsmában vacsorázott, ahova Melissa azóta el akart menni, hogy elhajtottak mellette a nyaralásuk kezdetén. – Azt hittem, együtt megyünk oda – jegyezte meg csípősen.